

Tots som pops

per Xavier Bertran

L'estrena del triomfador

L'admissió de Joaquim Beules com a soci del Cercle Hípic el va tenir més d'una hora davant del mirall, admirant aquell triomfador que encarrilava el futur amb l'entrada al club més selecte de la ciutat.

No li recava el preu pagat pel petit carnet daurat: ni els tres milions de la quota d'ingrés, ni les hores perdudes adulant carcamals de sang blava, ni la renúncia somrient al negoci d'importació de módems perquè el president del Cercle convertís l'agraïment en un cartonet daurat.

Tothom qui ha nascut en el no-res social veu com es multipliquen les dificultats en cada negoci que intenta. Ha de competir amb adversaris que disposen de tota la informació i de tots els mitjans que a ell li manquen. Els obstacles són tan grans que només una persona de qualitats superiors aconsegueix prosperar, guanyar combat rera combat a la colla d'inútils amb títol fins a conquerir el privilegi de ser admès com a soci en el Cercle Hípic.

Ell era la persona de qualitats superiors, ara ho havia demostrat. Ara tindria accés als canals per on circula la informació reservada. Ara tractaria de tu, entre la mousse de chocolate i la copa de marc de champagne, a les persones que decidien els crèdits i les especulacions.

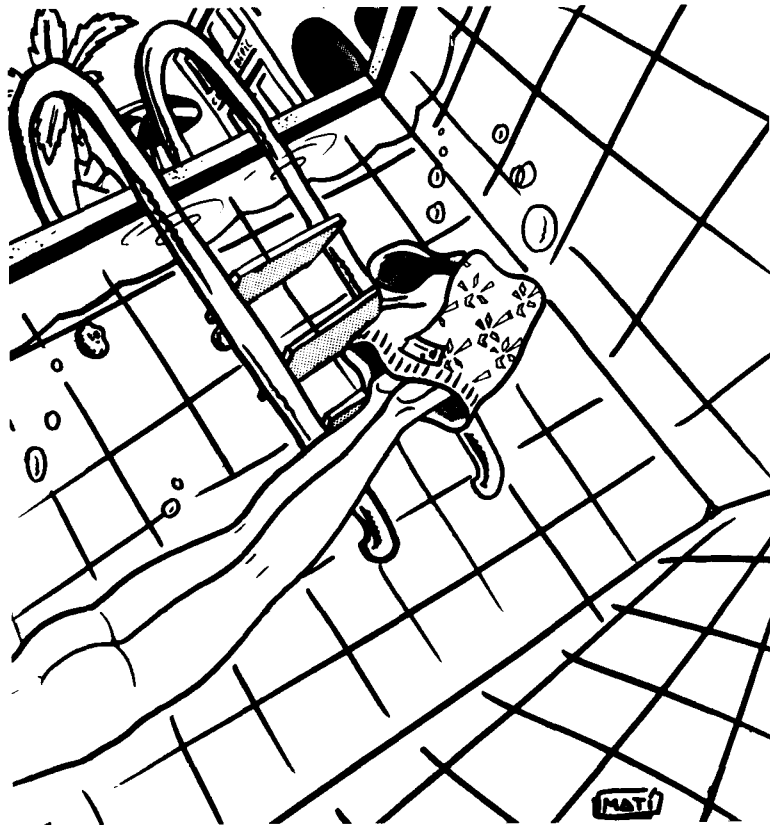
Ara les dificultats es transformarien en facilitats: des d'avui dinaria al restaurant del Cercle, es deixaria veure abans per la piscina, aprofitaria per prendre una copa amb algú, trobaria alguna conversa que pogués rendir un benefici mutu, i d'aquesta manera tan natural acabaria accedint a les taules més hermètiques.

Joaquim Beules donà un últim cop d'ull al mirall. Se'l veia jove però amb el costum de manar parlès en cada arruguetada inicial. Irradiava seguretat i capacitat, les dues qualitats dels triomfadors: ho sabia ell i ho sabrien els socis del Cercle.

Una ullada al vestit li va treure un altre gest d'aprovació: juvenil i esportiu, falsament informal, impecable, amb aquella combinació d'imaginació i respectabilitat que només aconsegueixen els millors dissenyadors italians.

Va tirar la bossa d'esports sobre els seients del Ferrari, al costat de la cartera de negocis, i va conduir sense pressa fins al Cercle, fruïnt de cada metre del viatge inaugural. Va ensenyar al porter a penes una punta del carnet.

S'integrà d'immediat a la cordialitat dels vestidors. Es va adonar, amb alguna sorpresa, que no li calia presentar-se; tots coneixien l'admissió al Cercle del nou tauró de les finances i tots li oferien igual afabilitat, en espera que ell

mateix la justificués o que es lligués una corda al coll.

Contestà rient les bromes de tots, sense carregar. Un excés de protagonisme el perjudicaria durant els primers mesos. Era millor una cullerada de discreció, que no volia dir mediocritat: un segon pla amb cognom propi.

Es va apartar, doncs, del centre de l'atenció i va buscar la banda més tranquil·la de la piscina. Va estirar la tovallola damunt la gespa, va donar un xarrup al gin-tonic i es va llançar de cap a l'aigua.

Nedà deu o dotze metres abans de treure el cap, i en el moment de respirar es va adonar de l'incident impensable; en la capbussada havia perdut l'eslip de bany, anava completament nu.

L'eslip no era a la vista, perdut en algun punt de la llarga capficada. Paralitzat, agarrat al marge de la piscina, amb un desig desesperat de fondre's en la pedra vermellosa i desaparèixer, Joaquim Beules va girar el cap a banda i banda fins comprovar que ningú no havia reparat en ell.

És a dir: encara no hi havien reparat, però ho farien sense remei si sortia nu o si demanava a algú

que li acostés la tovallola perquè havia tingut un accident ridícul.

Quin començament fatal! Quina manera d'arruïnar el carnet flamant de soci del Cercle Hípic! La pèrdua del banyador de Jaume Beules seria comentada eternament, amb la crueltat amb què els que han nascut rics xafardegen dels que no han merescut néixer-hi.

No hi havia cap manera d'evitar les burles?.

Un diari abandonat prop de la piscina li va oferir una oportunitat. Es podia tapar amb el diari!.

S'hi acostà, amagant el cap, avançant centímetre a centímetre sense aixecar una remor ni una esquitxada.

Amb el diari a la mà, filà cap a l'escaleta i sortí de la piscina, tapant-se amb el diari... la cara. Que mirés qui volgués mirar, i que vegés el que pogués veure, li era igual: amb la cara tapada ningú no el reconeixia.

Un cop als vestidors només s'havia de barrejar amb l'ambient de socis que es duxtaven i comentar indignat l'espectacle que acabava de donar un desconegut, passant per la piscina del Cercle amb les virtuts a l'aire.

UN LLIBRE,
UN AMIC

"Titànic"
Vicenç Villatoro
Edicions Proa

Fets trascendents

"Potser jo sóc com el Titànic, la proa sota l'aigua". (pàg. 139). La història del Titànic, metàfora d'aquest nou llibre de Vicenç Villatoro, que acaba amb les paraules transcrites. La història gran i les petites històries ens recorden molts de fets trascendents. Són aquells que defineixen la personalitat. L'enfonsament de Barcelona sota el mar n'és un d'ells. En aquesta història metàfora, més que no pas ficció, la presència de tres personatges palesa la filosofia de la vida real. Alain, periodista televisiu que en cobreix la informació; el vident, Lluís Ripoll, que enceta una nova teoria de les pluges que inunden la ciutat i Lídia, el personatge femení, tan protagonista com Alain. El periodista fou enviat a la capital catalana per informar sobre els efectes d'unes pluges que amenacen la supervivència de la ciutat. Durant el seu treball descobreix una nova teoria del destí tràgic de Barcelona en una entrevista amb el vident Lluís Ripoll.

— "M'han dit que vostè té una teoria particular del que està passant a Barcelona."

— No és una teoria.

— D'acord. No és una teoria.

— És una certesa. Vol gravar-ho.

— Sí. (pàg. 43).

En el camí de la seva recerca periodística i dels seus descobriments s'hi entravessa una dona, Lídia. I l'arma de la seva lluita concreta no és altra que el joc de l'amor. Aquest joc entra a formar part de la història com un personatge transcendent i n'esdevé un factor vital, tant des de la vessant positiva com des de la vessant negativa. És la força històrica eterna i permanent entre la relació home-dona amb vectors de direccions diferents i àdhuc contràries. La relació destrucció-amor és una d'aquelles relacions constants malgrat que semblen absurdes i que regeix el destí de la humanitat. Els diluvis que fan desaparèixer pobles i ciutats no són cap novetat en la història com tempoc no ho és la convivència d'aquests pobles governada d'una manera directa o d'una manera subtilment sofisticada per la relació eròtica i amorosa. La força de l'amor humà se sent impotent davant d'una catàstrofe còsmica però es rebel·la i no vol perdre, al preu que sigui, el seu protagonisme històric esdevenint sovint el seu epitafi sepulcral. L'amor és una força que es resisteix a la mort, malgrat la mort sigui sovint l'instrument de la seva supervivència venjativa. I és que en l'essència de l'amor s'hi troba l'eternitat. I l'eternitat és molta força.

Joan Sala i Vila

VOL CANVIAR D'AIREŞ AMB UN VIATGE A PARÍS?

Adquireixi per al seu habitatge, oficina, comerç o indústria

AIRE CONDICIONAT

ELECTRO S.A.E.
Marcel Camps

TOSHIBA

C/. Escorxador, 20
08520 LES FRANQUESES

Tel. 849 30 27
Fax 849 35 66

FUJITSU GENERAL

OFERTA FINS
30 de setembre

Amb motiu del nostre 25è aniversari, instal·lant un aparell d'aire condicionat entrarà en el sorteig d'un viatge a París per a dues persones. El sorteig s'efectuarà davant notari.

Francesc Arasa i Marquès

Morí cristianament als 80 anys el dia
18 de juny de 1990

A.C.S.

La família agraeix les mostres de condol rebudes.